

Noget, thi det er jo netop Sagen, at naar man engang kommer ind paa denne Glidbane, gaaer det hurtigere og hurtigere; Folk ville nødigere og nødigere have disse Papirer, fordi de vente, at de skulle synke yderligere; før var det omvendt, da kjøbte man dem først, fordi man antog, at de vilde stige. Det maatte man dog kunne blive enig om, at her maa anvendes den yderste Anstrengelse paa at tilvejebringe en bedre Sagens Tilstand. Man taler jo tidt om forskellige Midler. Jeg har hørt sagkyndige Folk, der paastode, at det havde gjort en Forskjel, at man har forandret de gamle Noteringer og faaet Indskrivningsbeviser, og navnlig de uheldige Formaliteter, som følges ved disse Indskrivningsbeviser med Hensyn til Identitetsbeviset og Andet, og at dette maatte forandres. Man hører mange forunderlige og utrolige Exempler, saaledes Exempler paa, at man af velsjendte fremragende Forretningsmænd her i Byen forlangte disse Besværligheder, og for Folk, der ikke leve i Forretningstilivet, kunne disse Formaliteter naturligvis langt mindre med Værd og opfyldes. Jeg skal lade være usagt, om dette har kunnet gøre Noget. Jeg troer ikke, at der ved saadanne mindre Midler tilvejebringes noget Stort, jeg troer, at det, der skal gøres her, er det Samme som i alle det Slags Ting, nemlig at man virkelig for Alvor skal søge at forbedre Sagens Stilling. Det Første er ganske vist det, at vi lade vore Udgifter nedsætte, eller vedtage en passende Skat, men jeg troer dog ogsaa, at der ad andre Veie kunde gøres Noget for at amortisere. Maalestokken for, hvorledes Obligationerne gaae ned, er jo Sammenligningen med andre Papirer. Nu siger man vel, at andre Papirer ogsaa gaae ned, men man har dog en Maalestof, nemlig ved at sammenligne Obligationerne, navnlig med Creditforeningers Papirer. Her have vi et 4 pCts Papir, som snarere er gaaet op, og som staaer godt i Sammenligning med de idelig nedadgaaende kongelige Obligationer. Jeg indrømmer naturligvis, at der er en Forskjel, men den er ikke større, end at den høitærede Minister godt kunde afhjælpe den, naar han foranledigede, at her ogsaa fandt en Amortisation Sted. Kunde

den høitærede Minister ikke udenfor Skatterne — thi Skatterne skulle jo anvendes til at dække Underbalancen — anvende andre Midler for at bringe en Amortisation tilveie? Jeg har før oftere peget paa det store Middel, som man brugte i England i Aarhundredets Begyndelse, da Forholdene der vare vanskelige, og som jeg troer, at Frederik Marcus Knuth var den Første, der har anbefalet her, nemlig hele Gammelskattens Afløsning. Man vil vel sige, at dette er noget Stort, Noget, hvorpaa vi maae betænke os. Men jeg havde dog efter den høitærede Finantsministers tidligere Udtalelser haabet, at han mellem de Lovudkast, han vilde fremlægge, havde forelagt et Forslag, som gif ud paa at tillade en saadan Afløsning af alle de mindre faste udestaaende Beløb; de gamle halve Kjøbesumner og andet Saadant, og naturligvis uden at Staten tabte det Mindste derved, men tillige saaledes, at Bedkommende havde nogen Fordeel deraf og derfor vare villige til at afløse. En saadan Afløsning vilde være et Middel, hvorved der vilde kunne gøres noget Alvorligt for at ændre disse ulykkelige Forhold.

Jeg tør naturligvis ikke trætte det høie Thing for længe ved at gaae ind paa Enkeltheder. Der er dog et Par Punkter, som jeg endnu her i Forbigaaende skal tillade mig at bemærke. Jeg er oftere under Behandlingen af vore finantsielle Forhold kommen tilbage til et Punkt, som efter det Arbejde, jeg har havt i Udvalgene, ganske naturlig laa for mig, nemlig Spørgsmaalet om Skovene. Jeg kan jo ikke være blind for, at der her er en Meningsforskjel mellem mig og et betydeligt Antal af Thingets Medlemmer. Man har vel sagt, at det tidligere under Behandlingen af den store Skovsag viste sig, at Fleertallet her i Thinget var stemt for Skovtvang. Dette hencægter jeg imidlertid paa det Bestemteste; hverken 1ste Behandling eller Stemningen i Udvalget vidnede herom. Men dertilmod indrømmer jeg, at der i Publikum var en saadan Stemning for Skovtvangen, og jeg troer ganske vist, at dette i mange Tilfælde har ligesaameget at sige som Stemningen her i Thinget. Jeg saae jo ogsaa, at da man kom til Statskovene, viste der sig store Betænke-